

אחול השדים

דיוויד בנט, המיפלץ הזכור מתוך הפח כמיפלצון מסוג חדש, בחברת שדונים שובבים בסירטו של המפיק ארנון מילצ'ן והבימאי רידלי סקוט, אגדה. הסרט הגיע לוונציה בסיווג הפופולארי - "ונציה הצעירה".

שני אסירים פוליטיים שבמשך 20 שנה זכו לבלות יחד 70 שעות. סטנו - הגלות של גארדל, היריב הגדול של וארדה, לא נשאר בלי פרס, וכמו בכישים אחרים ללא מוצא קיבל את "הפרס הגדול של השופטים". קל יותר להסביר את הסרט מאשר את והותו של הפרס הזה, אבל גם הסרט מטובך ריו, אם כי לרעתו, זה היה הסרט המרתק ביותר בוונציה מבחינה קולנועית, סיגנון שפה וצורה.

סולאנאס, שמוה 15 שנה גולה בפאריס ובמשך כל הזמן הזה לא עשה

טנגו גלות

מארי לאמורה בתפקיד רקדנית ארגנטינאית גולה בפאריס, בסירטו של סולאנאס טנגו - הגלות של גארדל. הסרט, שזכה בפרס מיוחד, מבטא את געגועיהם של אמנים שנעקרו משורשיהם ואת כמיהתם לפולקלור, לבית ולמוסיקה.

ההשתלטות מושלמת על נישמתם. משהוא בנוסח כומר ג'וזפ נשי.

המערכה השנייה על הפרסים כללה ויכוח אירי האם יש להעניק פרס מיוחד למנואל הראוליברה. כימאי פורטוגזי ותיק זה הוא אחד השנויים במחלוקת בעולם הקולנוע כולו. יש השונאים את סרטיו האיטיים והארוכים לבלי שאת, ויש החושבים שהם אמנותי-הקולנוע בשיא טוהרה. במיסגרת הפסטיבל השכלתני הזה הוצג סרטו האחרון של אוליברה (שחברת קנון עזרה להשלמת מימונו והיא המפיצה אותו בעולם), סנדל הסטיין, שאורכו (רקו) 400 דקות. יונסקו טען: "זהו מחזה קילומטרי, זה לא סרט. זה תיאטרון, וזה תיאטרון רע".

אחרי שיכנוע מילולי רועם של העיתונאים האיטלקים יצא אוליברה בפרס לכלל יצירתו.

במערכה השלישית נערך הקרב המכריע בין שניים מן הסרטים שבלטו בתחרות: בין בלי גג בלי חוק (כשמו האלטרנטיבי בלוז הבורחת) של הבימאית הצרפתית, ממייסדות הגל החדש, אנייס וארדה לטנגו - הגלות של גארדל, סירטו של פרנאנארו סולאנאס, הבימאי הארגנטיני החי בפאריס.

הצוות קרוע: זאנוסי קלימוב ויונסקו סבורים שסירטה של וארדה

השאר בעיסה

אבל אם לבחור את השאר מן העיסה, וזה היה קשה מאוד בפסטיבל שכוה, שהבלגאן וחרוות-האילתור שורת בו, הרי היה זה הסדרה שואה: תשע וחצי שעות של ראיונות עם בני לאומים שונים, הרואים בעיניהם את האירוע המזווע ביותר והבלתי-מובן ביותר שידעה האנושות מעודה. הסרט, שנעשה על-ידי קלוד לאנרסמן, ידירו של ז'אן-פול סארטר, וכה לציון ומחאה מצד צוות-השופטים של העתונאים. ציון מצד אותם שראו אותו וטענו שזהו המיסמך החשוב ביותר שהמציא הקולנוע מאז מילחמת-העולם השנייה, ומחאה מצד הרבים שלא ראו אותו, על לא דואג שהקהל שלו, העושה מהמצים כה גדולים להגיע אליו - מאמצים שעולים גם כממון רב, בהתחשב בכתיבה-הבלעיה התאונתני של ונציה - לא קיבלו את הזמן הנאות ואת לוח-הזמנים הראוי, כדי שיוכלו להתפנות ולחזות בסרט.

הערת-כפירה וטנגודיה

תומה אחרת שהצטיינה ונשארה בלי פרס היא השחקנית ג'יין ביר

עדנה פינרו השתתפה בפסטיבל ונציה ומדווחת על המאבקים שמאחורי הפרסים

קין, המופיעה בסירטה של הבימאית מאריון הנול (הבלגית שהיתה בישראל עם סירטה המיטה) שוכה באריה-הכסף (שוב - השופטים החליטו שכירקין אומנם טובה אבל די לסרט, שנקרא בשם אבק, בפרס שקיבל). אם כי, בהערת-כפירה, הסרט בהחלט לא מספק שכן יחסי שחורים ולבנים בדרום-אפריקה היום מסוככים הרבה יותר מכפי שהוא מנסה לתאר. כדי לא להרגיז אף אחד העניקו ציונים לשבח לשתי השחקניות והוסיפו ציון לשחקנית היווניה תמיס באזאקה, שהצטיינה בסרט שנות האבן. סיפור האכתם של

מיושנת מעט, משמיעה וארדה את סיפורה הטרגי של הנערה. בני-ארם משתמשים בה כשכראי להם, אם לשם השקטת מצפונם החברתי או כדי נוספת כמשק, ומשי-ליכים אותה החוצה כשהיא מסכנת את מעמדם או מאיימת על מרובעותם. מותה של הנערה מרעב ומקור אינו מעורר רחמים כי אם פלצות, וזו, או מרת וארדה, אשמת החברה הקשוחה, האנוכית והצבועה, האחראית לצמיחתם הפראית של יצורי שוליים אומי ללים שכאלה.

בתפקיד ההיפית מופיעה סאנדרין

ברנדאוור על הסכין

קלאוס מריה ברנדאוור בסירטו של יו' סקולי-מובסקי לייטשיס, כקפטן המנסה להגן על ספינתו. סקולימובסקי טען שהשחקן היה בלתי-אפשרי וניסה לטרפד את סירטו.

מוצרט חוזר

תום האלסה, מי שגילם את מוצרט באמדיאוס, בתפקיד מפתיע בסירטו של הבימאי רוברט דורהלם, אקו פארק, הפכת הסרט לזוהר בשערוריה לאחר שהמפיק סולק מההפקה עקב הערות אנטי-שמיות שהשמיע.